



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v Táboře rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Martinem Prokopa a přísedících Mgr. Ing. Petry Nedvědové, Martina Morávka a náhradní přísedící Marie Malé v hlavním líčení konaném dne 18. května 2021

takto:

Obžalovaní

[Jméno zainteresované osoby 0/0], narozen [Datum narození zainteresované osoby 0/0] v [adresa], trvale bytem [Adresa zainteresované osoby 0/1], jednatel mj. společnosti KOVO-GROUP ODPADY, s.r.o., IČ: 06913466, se sídlem Na vinobraní 3220/60 Praha 10 - Záběhlice,

a

[Jméno zainteresované osoby 1/0], narozen [Datum narození zainteresované osoby 1/0] v [adresa], trvale bytem [adresa], OSVČ, prodejce ojetých vozidel pro společnost AUTO OPAT spol. s r.o., IČ: 65411935,

jsou vinni, že

obžalovaný [Jméno zainteresované osoby 0/0] a již pravomocně odsouzení [jméno FO] a [jméno FO]

dne 21. 2. 2020 v době kolem 13.00 hodin [jméno FO] a [jméno FO] ve vzájemné součinnosti poté, kdy na dálničním nájezdu na 70. km u Chotovin ve směru na České Budějovice v místě s nejvyšší povolenou rychlostí 130 km/h sledovali průjezd vozidla zn. [jméno FO]-[jméno FO] bílé barvy, jehož rychlost [jméno FO] (v úmyslu nepořídít důkaz o přestupku a tím nezmařit možnost žádat po řidiči odměnu za mírnější postup) změřil přístrojem UltraLyte 100LR bez současně zapojeného externího počítače s SD kartou s výsledkem 181 km/h (tedy s přihlédnutím k přípustné odchylce 3% reálnou rychlost cca 175 až 186 km/h), rozhodli se stíhat toto vozidlo, a při podezření na spáchání přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. nebo 3. zákona č. 361/2000 Sb., nepokusili se jej zaznamenat příslušným zařízením a vozidlo pouze dostihli a zastavili,

načež s řidičem tohoto vozidla (zn. [jméno FO], RZ [SPZ]) [Anonymizováno] [jméno FO] jednal [jméno FO], kdy neučinil úkony k projednání uvedeného přestupku, namísto toho [Anonymizováno] [jméno FO] informoval o negativních následcích jeho spáchání, současně však vyjádřil, že může postupovat i mírněji v jeho prospěch, kdy namísto řešení uvedeného přestupku rozhodne příkazem na místě o jiném, podstatně méně závažném, přestupku, s tím, že za takové jednání očekává odměnu, s čímž [jméno zainteresované osoby 0/0] souhlasil, poté [jméno FO] vyhotovil příkazový blok na jiný přestupek (§ 12 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. - jízda mimo obec nikoli v pravém jízdním pruhu), s uloženou pokutou ve výši 500 Kč, který následně [jméno zainteresované osoby 0/0] podepsal a v úmyslu poskytnout [jméno FO] finanční odměnu za uvedený postup předal mu peněžní hotovost ve výši 2 000 Kč s tím, že si [jméno FO] částku nad rámec uložené pokuty ponechá,

[jméno FO] si uvedenou hotovost coby odměnu za svůj postup převzal, načež ji ve služebním vozidlu rozdělil na uloženou pokutu ve výši 500 Kč, které vložil do kapsy pouzdra s bloky, a na částku 1 500 Kč, kterou uschoval do loketní schránky za účelem pozdějšího rozdělení mezi policisty rovným dílem se slovy „počkáme ještě na „Sibir““, načež si oba policisté tuto hotovost uvedeným způsobem rozdělili, tedy jako odměnu za postup vůči řidiči získali každý částku 750 Kč,

obžalovaný [jméno zainteresované osoby 1/0] a již pravomocně odsouzení [jméno FO] a [jméno FO]

dne 21. 2. 2020 v době kolem 14:54 hodin [jméno FO] a [jméno FO] ve vzájemné součinnosti poté, kdy na dálničním nájezdu na 70. km u Chotovin ve směru na České Budějovice v místě s nejvyšší povolenou rychlostí 130 km/h sledovali průjezd vozidla zn. [jméno FO]-[jméno FO] černé barvy, jehož rychlost [jméno FO] (v úmyslu nepořídít důkaz o přestupku a tím nezmařit možnost žádat po řidiči odměnu za mírnější postup) změřil přístrojem UltraLyte 100LR bez současně zapojeného externího počítače s SD kartou s výsledkem 200 km/h (tedy s přihlédnutím k přípustné odchylce 3% reálnou rychlost cca 194 až 206 km/h),

rozhodli se stíhat toto vozidlo, a při podezření na spáchání přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona č. 361/2000 Sb., nepokusili se jej zaznamenat příslušným zařízením a vozidlo pouze dostihli a zastavili,

načež s řidičem tohoto vozidla (zn. Mercedes-Benz AMG C, RZ [SPZ]) [jméno zainteresované osoby 1/0] jednal [jméno FO], kdy neučinil úkony k projednání uvedeného přestupku a oznámení příslušnému správnímu orgánu, namísto toho [jméno zainteresované osoby 1/0] informoval o negativních následcích jeho spáchání, a nabídl mu mj. slovy „nebo je tu druhá možnost“, že může postupovat i mírněji v jeho prospěch, kdy namísto řešení uvedeného přestupku rozhodne příkazem na místě o jiném, podstatně méně závažném, přestupku, s čímž [jméno zainteresované osoby 1/0] souhlasil, kdy [jméno FO] jej za takový možný postup požádal o finanční odměnu slovy „dáte mi dvacku na kafe“, a [jméno zainteresované osoby 1/0] vyjádřil souhlas,

poté [jméno FO] vyhotovil příkazový blok na jiný přestupek (§ 21e odst. 1 písm. a) zák. č. 13/1997 Sb. - užití vozidla v systému časového zpoplatnění aniž by byl uhrazen příslušný poplatek), s uloženou pokutou ve výši 500 Kč, který následně [jméno zainteresované osoby 1/0] podepsal, a v úmyslu poskytnout [jméno FO] finanční odměnu za to, že nebyl projednán jeho přestupek překročení nejvyšší povolené rychlosti, předal mu v souladu s předchozí dohodou peněžní hotovost ve výši 700 Kč, z níž částka 500 Kč byla určena na platbu uložené pokuty a zbylá částka na odměnu policistům,

[jméno FO] si hotovost, vědom si uvedeného účelu této platby, převzal a obratem ve služebním vozidlu z ní částku 500 Kč vložil na uloženou pokutu do peněženky k blokům a částku ve výši 200 Kč si s [jméno FO] (který si svou část převzal ve srozumění, že jde o odměnu od řidiče za postup [jméno FO]) rozdělili rovným dílem, tedy jako odměnu za postup vůči řidiči získali každý částku 100 Kč,

tedy

[Jméno zainteresované osoby 0/0]:

jinému v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu poskytl úplatek a spáchal takový čin vůči úřední osobě,

[Jméno zainteresované osoby 1/0]:

jinému v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu poskytl úplatek a spáchal takový čin vůči úřední osobě,

čímž spáchali

[Jméno zainteresované osoby 0/0]: zločin podplacení dle § 332 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku, [Jméno zainteresované osoby 1/0]: zločin podplacení dle § 332 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku,

a odsuzují se

[Jméno zainteresované osoby 0/0]:

podle § 332 odst. 2 trestního zákoníku, § 67 odst. 3 trestního zákoníku a § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku k peněžitému trestu v počtu 183 denních sazeb po 220 Kč, tedy v celkové výši 40 260 Kč (čtyřicet tisíc dvě stě šedesát korun českých).

[Jméno zainteresované osoby 1/0]:

podle § 332 odst. 2 trestního zákoníku, § 67 odst. 3 trestního zákoníku a § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku k peněžitému trestu v počtu 183 denních sazeb po 200 Kč, tedy v celkové výši 36 600 Kč (třicet šest tisíc šest set korun českých).

Odůvodnění:

1. Dokazováním v hlavním líčení byl zjištěn skutkový stav tak, jak je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku.

I. Důkazní situace

2. V hlavním líčení byli vyslechnuti oba obžalovaní [Jméno zainteresované osoby 0/0] a [Jméno zainteresované osoby 1/0]. Obžalovaní dobrovolně a bez nátlaku prohlásili, že jsou vinní jednáním, popsaným v obžalobě Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích sp. zn. KZV 9/2020 a souhlasili s popisem skutku a právní kvalifikací, čímž splnili všechny požadavky pro aplikaci § 206c trestního řádu. V souladu s odstavcem 3 a 6 tohoto ustanovení soud za souhlasu státního zástupce prohlášení viny obžalovaných přijal a dále neprováděl v tomto směru dokazování.

II. Výrok o trestu

3. Pokud jde o výrok o druhu a výměře trestu, soud bere v úvahu kritéria stanovená § 38 a § 39 trestního zákoníku, tedy jednak povahu a závažnost projednávaného trestného činu a jednak poměry pachatele, tj. zásadu přiměřenosti (proporcionality) trestní sankce v širším slova smyslu, jednak také požadavek tzv. subsidiarity trestní sankce (§ 38 odst. 1, 2 trestního zákoníku). Při stanovení druhu trestu a jeho výměry pak soud přihlédne ve smyslu § 39 odst. 1, 2 trestního zákoníku k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu (jenž jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem). Dále soud přihlédne k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy. Mimoto soud přihlédne k chování pachatele po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu. Přihlédne též k jeho postoji k trestnému činu v trestním řízení, zda sjednal dohodu o vině a trestu, prohlásil svou vinu nebo označil rozhodné skutečnosti za nesporné. Přihlédne konečně k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život obžalovaného. Soud mimoto posuzuje existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ust. § 41 a § 42 trestního zákoníku.

4. Soud dospěl k následujícím závěrům:

5. Oba obžalovaní prohlásili vinu a svědčí jim tedy jednak jedno ze základních kritérií pro stanovení druhu a výměry trestu podle § 39 odst. 1 trestního zákoníku. Současně jim svědčí

polehčující okolnosti podle § 41 písm. l) a m) trestního zákoníku, tedy doznání a napomáhání při objasnění jejich trestné činnosti. Jak obžalovaný [jméno zainteresované osoby 1/0], tak i obžalovaný [jméno zainteresované osoby 0/0] dosud nebyli trestně ani přestupkově projednáváni (viz čl. 2148 – 2149 a 2153 – 2154 spisu). Svědčí jim tedy polehčující okolnost ve formě předchozí bezúhonnosti podle § 41 písm. p) trestního zákoníku. Bylo možno jim v souladu s návrhem obžaloby ukládat samostatný peněžitý trest (§ 67 odst. 1 trestního zákoníku), jež se nabízí proto, že jsou vzhledem k jejich výdělkovým možnostem bez obtíží schopni jej uhradit a tento druh trestu umožňuje reagovat na excesivní charakter protiprávního jednání - jinak bezúhonných - obžalovaných. Jeho výměra, pokud jde o počet denních sazeb, byla stanovena v souladu s návrhem intervenujícího státního zástupce. Soud akceptoval logiku návrhu obžaloby, že počet sazeb by měl korespondovat se spodní hranicí zákonné trestní sazby podle § 332 odst. 2 trestního zákoníku. Pro případ, že by obžalovaní trest neuhradili, postihne je stejný nepodmíněný trest, jaký by jim byl uložen v případě nařízení trestu původně podmíněně odloženého podle § 83 odst. 1 trestního zákoníku.

6. Pokud však jde o vyšší denní sazby, jež se odvíjí od majetkových možností obžalovaných [jméno FO] a [jméno FO], zde soud ukládal tresty poněkud mírnější, než navrhováno obžalobou. Jednak je třeba mít na paměti, že v projednávané věci existuje určitý nesoulad mezi obecnou a konkrétní společenskou škodlivostí trestného činu. Obecná škodlivost spojuje trestný čin s konkrétní historickou, sociální a ekonomickou realitou společnosti. Korupce je samozřejmě jeden z nejzávažnějších společenských problémů České republiky a tomu odpovídá vysoká trestní sazba trestu dle § 332 odst. 2 trestního zákoníku. Konkrétní společenská nebezpečnost je pak vyjádřena u každého konkrétního trestného činu. V projednávaném případě je ještě relativně malá, a to aniž by chtěl soud jednání obžalovaných jakkoliv bagatelizovat. Především, obžalovaní [jméno FO] a [jméno FO] se v podstatě v jistém smyslu stali sami obětí nekalého počínání hlavních pachatelů, policistů [jméno FO] a [jméno FO], kteří ke kontrole přistupovali s perspektivou vylákání úplatku. Obžalovaní sami korupční jednání neiniciovali, byť jej samozřejmě podle zákona měli odmítnout, nebo alespoň nahlásit. Byli k němu určitým způsobem svedeni policisty a to je z pohledu soudu jiná situace, než kdyby obžalovaní úplatek hlídce sami vnucovali. Mimoto nebyla předmětem korupčního jednání nějaká zásadně vysoká částka, což se týká zejména úplatku ve výši 200 Kč u obžalovaného [jméno zainteresované osoby 1/0], ale vlastně i částky 1 500 Kč v případě obžalovaného [jméno FO]. Jednání obou obžalovaných bylo tedy zavrženíhodné, šlo o praktickou podporu korupce v policii jako společensky velmi negativního jevu, který je třeba v zájmu celé společnosti potlačovat. Na druhou je třeba vnímat jejich situaci strážlivě. Navzdory použité trestní sazbě nešlo ještě o zásadně konkrétně společensky nebezpečné jednání.

7. Tresty obžalovaným [jméno FO] a [jméno FO] tedy byly vyměřeny, pokud jde o denní sazbu tak, aby spíše symbolicky diferenciovaly majetkové rozdíly mezi nimi (220 a 200 Kč denně, tedy ve výsledku 40 260 Kč a 36 600 Kč). Senát zdejšího soudu vnímá potřebu se na tomto místě vyjádřit - spíše obecně, nikoli v reakci na konkrétní argumentaci obžaloby - k otázce vztahu majetkových poměrů pachatelů a škodlivosti jejich jednání. Výše denní sazby peněžitých trestů, ukládaných trestními soudy, by podle přesvědčení soudu neměla mechanicky kopírovat výdělkové možnosti pachatelů. A to zejména tam, kde je více osob souzeno za tentýž delikt. Jinak řečeno, jen skutečnost, že pachatelem je např. úspěšný podnikatel nemůže vést k automatickému závěru, že by mu měl být ukládán řádově vyšší trest nežli pachateli, který nemá tak vysoké příjmy. Nabízí se samozřejmě odůvodnění, že se majetného člověka vyšší peněžitý trest dotkne méně. To je nepochybně na jednu stranu pravda. Na druhou stranu však takový pachatel nespáchal „násobně závažnější trestný čin.“ Trest musí v první řadě odpovídat povaze trestného činu. Dopad trestu na osobu pachatele je až sekundárním kritériem pro stanovení výměry trestu, to vyplývá naprosto jasně z jazykového výkladu § 39 odst. 1 trestního zákoníku. Zcela mechanické odvozování výše denních sazeb od výše příjmu by bylo v podstatě diskriminační ve vztahu ke společensky úspěšnějším pachatelům, pokud by jim jen s odkazem na jejich majetkové poměry měly být automaticky ukládány řádově přísnější tresty. Porušovalo by výše zmíněnou zásadu přiměřenosti

(proporcionality) trestní sankce v širším slova smyslu, jak o ni hovoří zejm. § 38 odst. 1, 2 a § 39 odst. 1 trestního zákoníku.

8. Obžalovaní se poučují o tom, že na pachatele, kterému byl uložen peněžitý trest za jiný trestný čin než zvláště závažný zločin, se hledí, jako by nebyl odsouzen, jakmile byl trest vykonán (§ 69 odst. 3 trestního zákoníku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání do o s m i dnů od doručení obsahu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích. Rozsudek může odvoláním napadnout a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce vůči obžalovanému za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho opatrovník a obhájce. Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Odsuzuje-li soud obžalovaného za zločin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a přiznává-li poškozenému alespoň zčásti nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, může poškozený požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává soudu, který rozhodoval v prvním stupni (§ 228 odst. 4 tr. řádu).

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve t ř e c h vyhotoveních.

2021-05-18

Mgr. Martin Prokop
předseda senátu